

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/143/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612215796
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612215796.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a sudcov JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č. k. 6C/129/2012-132 zo dňa 8. júla 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu škodu z titulu zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom okresného súdu, keď v exekučnej veci v zákonnej lehote 15 dní od doručenia žiadosti písomne nepoveril exekútora na vykonanie exekúcie a k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia jej zamietnutím došlo až po uplynutí zákonnej lehoty. Náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Okresný súd, ktorý svojim uznesením č.k. 6C/129/2012-26 zo dňa 23. mája 2013 veci vedené na Okresnom súde v Lučenci pod spisovými značkami 6C/129/2012, 6C/140/2012, 6C/142/2012, 6C/148/2012 spojil na spoločné konanie, ktoré boli ďalej vedené pod spoločnou spisovou značkou 6C/129/2012, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisu a pripojenými exekučnými spismi sp.zn. 9Er/604/2011, sp.zn. 14Er/1013/2010, sp.zn. 12Er/1015/2010 a sp.zn. 8Er/568/2011. Prvostupňový súd zistil, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde v Lučenci pod č. 9Er/604/2011 súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia dňa 3. augusta 2011. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s.. O žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 9. augusta 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 30. augusta 2011. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 14Er/1013/2010 súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 20. októbra 2010; súd o žiadosti rozhodol svojim uznesením zo dňa 26.10.2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Na odvolanie oprávneného odvolací súd prvostupňové rozhodnutie potvrdil uznesením č.k. 43CoE/32/2011 zo dňa 10. februára 2011. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 12Er/1015/2010 žiadosť o udelenie poverenia podal súdny exekútor dňa 24. septembra 2010, žiadosť bola zamietnutá uznesením zo dňa 26. októbra 2010; na odvolanie oprávneného odvolací súd odvolaním napadnuté uznesenie potvrdil uznesením č.k.

43CoE/32/2011 zo dňa 10. februára 2011. V exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde v Lučenci pod sp.zn. 8Er/568/2011 súdny exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia dňa 21. júla 2011, o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol exekučný súd uznesením zo dňa 28. júla 2011 tak, že žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Rozhodnutie sa stalo právoplatným dňa 19. septembra 2011. Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd konštatoval, že aj keď nebolo o žiadosti súdneho exekútora rozhodnuté v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote, samotné nedodržanie lehoty stanovenej Exekučným poriadkom neznamena automaticky prieťahy v konaní. Súd musel preskúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul; musel skúmať, či v exekučných konaniach rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola v každom jednotlivom prípade uzavretá platne. Skúmanie rozhodcovských zmlúv si pritom vyžadovalo osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na skutočnosť, že sa týkali právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka konania bola potom primeraná náročnosti veci. Prvostupňový súd tiež poukázal na skutočnosť, že všeobecný súd v konaní o náhrade škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní, ktorú právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. Prvostupňový súd konštatoval, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody a nároku na nemajetkovú ujmu; nepreukázal, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom (spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody podľa zákona č.514/2003 Z.z. prvostupňový súd žalobu ako právne neopodstatnenú zamietol. Svoje rozhodnutie súd oprel o ustanovenia § 3 ods.1, § 4 ods.1 písm.a), § 5 ods.1, § 6 ods.1, § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods.1, § 16 ods.1, ods.2, § 17 ods.1, ods.2, ods.3 a § 19 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; § 41 ods.1, ods.2 písm.c), d) a i), § 44 ods.1, ods.2 Exekučného poriadku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca včas odvolanie. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol pre to dôvody a predložil listiny spájané s uvedenými dôvodmi. Nebolo prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania. Trval pritom na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešponujú s časovými úsekmi, uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Je dôležité skúmať nie len moment, kedy súd rozhodol o poverení ale aj moment, kedy poverenie doručil súdному exekútorovi. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k takýmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou voči žalovanému domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, spôsobenej okresným súdom ako exekučným súdom v exekučnom konaní nesprávnym úradným postupom, t.j. zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty; navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym exekučným spisom okresného súdu. Priamo v žalobe vzniesol žalobca námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil žalobu žalovanému na vyjadrenie, obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania, okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Pôvodne prvostupňový súd vytýčil pojednávanie na deň 8. októbra 2013, pred ktorým pojednávaním žalobca súdu doručil návrh na prerušenie konania/zrušenie pojednávania. O tomto návrhu prvostupňový súd rozhodol uznesením, proti ktorému žalobca podal odvolanie a odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým tento návrh na prerušenie konania zamietol. Po právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania prvostupňový súd účastníkov na pojednávanie riadne predvolal a na pojednávaní po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok. V napadnutom rozsudku sú uvedené konkrétne exekučné spisy ohľadne exekučných konaní, v ktorých mala byť žalobcovi podľa žaloby nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda, súd sa oboznámil s obsahom exekučných spisov a rozhodnutiami v ňom uvedenými.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu navrhol tento zrušiť s prihliadnutím na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a s prihliadnutím na procesné chyby.

Vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky žalobcu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.).

V danom prípade je zrejmé, že aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne sudy, odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, uvedenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu. Ide len o zhrnutie rozličných dôvodov, reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhov na začatie konania prvostupňovými súdmi Slovenskej republiky v obdobných veciach. V žalobe a odvolaní odvolateľ namieta nedodržanie lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania napriek skutočnosti, že termín pojednávania bol zo strany prvostupňového súdu riadne vytýčený a predvolanie na pojednávanie mu bolo riadne doručené. Namieta, že prvostupňový súd v rozhodnutí zároveň rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie, takéto tvrdenie je ale v rozpore s obsahom súdneho spisu. V odvolaní je tak viacero rozporov a protirečení, žalobca pripisuje súdu závery, ktoré tento v odvolaní napadnutom rozhodnutí nevysslovil.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a vec právne posúdil správne. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu je v celom rozsahu správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.), pri posudzovaní veci sa krajský súd zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odvolacia námietka, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil žalobca na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu

nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdení žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013). Obdobne možno poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2013, sp.zn. 7 Cdo 141/2013, podľa ktorého „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods.1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2010 sp.zn. 3Nc 14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojim nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č.514/2003 Z.z.“. Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v Českej republike za zhodnej právnej úpravy (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, 31 Nd 209/2009 zverejnené pod č.65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí nevylúčil. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu rozhodujúceho o námietke zaujatosti (tu 17NcC/450/2012-8 zo dňa 18. októbra 2012) bolo účastníkom riadne doručené. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolacia námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, tiež nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie doručil okresný súd právnenému zástupcovi žalobcu riadne prostredníctvom pošty a včas s poskytnutím päťdňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O.s.p.); postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), toto však okrem oboznámenia so žalobou a návrhom na zrušenie pojednávania pozostávalo len z oboznámenia sa s obsahom pripojených exekučných spisov (9Er/604/2011, 14Er/1013/2010, 12Er/1015/2010 a 8Er/568/2011), ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v žalobe. Žalobca bol účastníkom uvedených exekučných konaní a obsah exekučného spisu mu bol nepochybne známy, pretože všetky rozhodnutia v exekučnom konaní mu boli riadne doručené. Iné dokazovanie okresný súd nevykonal. Zákonným postupom okresného súdu nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom; k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania.

Žalobca v odvolaní spochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej pätnásťdňovej lehoty. Podľa ustálenej súdnej praxe pätnásťdňová lehota, plynúca od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (viď uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo 14. decembra 2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 z 10. júla 2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 z 25. apríla 2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 z 13. februára 2013). Preto aj v prípade, ak by okresný súd zistil, že rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia bolo vydané po 15-dňovej lehote, uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup (prieťahy v konaní) a je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu a to aj s prihliadnutím na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom. V takomto prípade je ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu

Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14. decembra 2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25. apríla 2013). Túto skutočnosť treba osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia (rozhodcovské rozsudky). Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul podľa ustanovenia § 41 EP má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 EP). O návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvodiť všetky dôsledky, vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. októbra 2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011, R66/2013). Žalobca takýto postup vytyka procesnému súdu vo svojom odvolaní bezdôvodne. Uvedené konštatovania v prejednávanej veci umocňuje skutočnosť, že žalobca podsúva v žalobách nedodržanie 15-dňovej lehoty v rozpore s obsahom exekučných spisov, ním uvádzané dátumy podaní sú nesprávne. Vo veci vedenej pod sp.zn. 9Er/604/2011 žiadosť o udelenie poverenia nebola podaná dňa 22.7.2009 a súd o nej nerozhodol až 16.8.2010 (o čom svedčí aj spisová značka súdneho exekútora - EX 12522/11). Z exekučného spisu 14Er/1013/2010 vyplýva, že súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia dňa 20. októbra 2010, súd o nej rozhodol v 15-dňovej lehote dňa 26. októbra 2010. Totožné platí vo veci 12Er/1015/2010 (žiadosť podaná dňa 20. októbra 2010, rozhodnutie o nej bolo vydané dňa 25. októbra 2010) ako aj vo veci vedenej pod sp.zn.8Er/568/2011, v ktorej žiadosť o udelenie poverenia súdny exekútor podal dňa 21.7.2011 a rozhodnuté o nej bolo rovnako v 15-dňovej lehote dňa 28. júla 2011.

Nakoniec žalobca v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Ani v tomto smere však nemožno okresnému súdu nič vytknúť. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu); v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že riadne a včas požiadal o odročenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi a preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods.25 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti a zároveň, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, táto námietka je v rozpore s obsahom súdneho spisu, z ktorého naopak vyplýva, že prvostupňový súd o prvej takejto jeho žiadosti rozhodol samostatne, uznesenie okresného súdu bolo na odvolanie žalobcu potvrdené odvolacím súdom. V rozhodnutí vo veci samej a ani na pojednávaní, na ktorom súd vec prejednal a vyhlásil rozhodnutie, o prerušení konania nerozhodoval.

Keďže žalobca v súdnom konaní nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nevzniklo mu právo na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy. Okresný súd nepostupoval v rozpore s Exekučným poriadkom, jeho konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Prvostupňový súd správne právne odôvodnil, prečo žalobe nevyhovel. Odvolací súd, vychádzajúc z úvah a právnych záverov uvedených vyššie, podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O.s.p.), pri rozhodovaní o ktorých správne vychádzal z § 142 ods. 1 O.s.p., teda podľa úspechu v konaní, ale ak žalovanému trovy konania nevznikli, nebolo náhradu akých trov mu prisúdiť.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol za použitia ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo súdneho spisu; preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).
Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné